

The dolly loli pop revenge

Rafel Gallego

Fa gairebé quatre anys que el protagonista d'aquesta entrevista no trepitja una sala de cinema. Segons ell, ho fa per poder dirigir lliurement i no sentir-se influït per les modes cinematogràfiques. El seu nom és Miquel Pou i ell és el creador del primer llargmetratge en llengua catalana que es realitza a Mallorca i per mallorquins. Començant pel títol, *The dolly loli pop revenge* sembla que no serà una pel·lícula qualsevol. Basta parlar una estona amb el seu creador perquè ens adonem que es pot esperar de tot menys una cinta convencional.

Pou -un teleadicte autor de nombrosos videoclips musicals de grups de la terra com ara Montenegro, Tots Sants o La Granja- ens comenta diferents aspectes que envolten a aquest projecte, finalment convertit en realitat.

TM: Ens podries fer una mena de fitxa tècnica de la pel·lícula?

MP: *The dolly...* és una producció de 70 minuts de durada, rodada en la seva majoria en format 16 mm -tot i que també hem fet servir super 8 i vídeo-. La música és de grups mallorquins com ara Spider Circus (que interpreten el tema principal del film), Los Malditos, Andreu Muntaner o Cerebros Expressos entre altres. A més, puc dir que ha estat un projecte parit després d'anys de gestació i en el qual han participat molta de gent i s'han gastat bastant de doblers.

TM: Argument (per damunt).

MP: La història de *The dolly...* és la de dos germans que, després de 20 anys de l'assassinat dels seus pares, veuen la fotografia de l'homicida. Però aquest fil principal té moltes ramificacions. Allarg del metratge apareixen històries de telepredicadors, hi ha informatius televisius, somnis, petits "remakes" de pel·lícules conegudes com *Alien*, *Taxi Driver* o *Encontres a la tercera fase ...* Tot plegat vol ser un homenatge al món del cinema, la música i la televisió. Inclús quan es foten de qualche pel·lícula concreta també és un homenatge.

TM: Tot i que dius que fa molt de temps que no vas al cinema, supòs que les que has vist abans d'adoptar aquesta postura, igualment que aquelles que passen a la televisió, t'han pogut marcar de qualche manera.

MP: Estic segur. Per exemple, jo sempre he estat un fanàtic del gènere de ciència-ficció i supòs que això m'ha influït. De totes maneres, és curiós com la gent que ha pogut veure el meu llargmetratge diu que li recorda *Pulp Fiction*, quan resulta que ni tan sols l'he vista.

Quant a les que emeten per televisió, procur sempre veure les menys comercials. En aquest sentit, m'empàs els telefilms que fan a les quatre de l'horabaixa. Crec que de tot es pot aprendre.

TM: Quin paper tenen a *The dolly...* els efectes especials. Com has aconseguit fer-los?

MP: Els efectes especials li donen vida a la pel·lícula. A més, han volgut representar un altre homenatge, en aquest cas als còmics, que també són una passió personal. El sistema que hem fet servir per introduir els efectes especials ha estat relativament senzill. Després de rodar, amb un PC i una targeta de vídeo, muntàvem. El resultat ha estat de molta qualitat.

TM: Una pregunta obligada per a tot director que comença. Què pretens amb el teu cinema?

MP: L'objectiu principal és entretenir. Tot i que hi ha moments que tam-

bé m'interessa convidar a la reflexió. L'ideal seria fer reflexionar sense avorrir l'espectador. Tenc un projecte, per exemple, que aniria per aquesta via. Seria contar la història de gent que ara té una edat compresa entre els 30 i els 35 anys, i localitzar-la a una barriada. Aquesta és una mena de generació perduda que, no sé per quines raons ha caigut, en un percentatge molt alt, en les drogues, la delinqüència etc... Tant és així que els que queden són una mena de supervivents. I en ells em voldria inspirar-hi.

TM: Què et sembla el panorama cinematogràfic actual?

MP: Si parlem d'Europa, a excepció de genis com Almodóvar, Truffaut o qualche director italià, el que ha fallat sempre ha estat l'excés de localisme de les produccions. És un problema que, per exemple, no tenen als Estats Units. Allà la indústria sap que les pel·lícules han d'agradar tant a un granger de Minnessota com a negre de Harlem. En aquest sentit dominen més allò que diuen "llenguatge universal", fruit de la gran barreja de cultures que existeix.

TM: I que dius del cinema que es fa, o al menys s'intenta, a les Illes. Sobre tot en el que fa a curtmetratges.

M.P.: Consider que els curts que es fan per aquí es basen en guions massa típics. Personalment no em sent identificat amb cap dels que he vist darrerament. S'hauria d'innovar molt més. □